

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená x,
bytem x,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalované: **Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem,**
sídlem Moskevská 1531/15, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované,

takto:

- I. Žalovaná **je povinna** ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobkyně o informace ze dne 18. 2. 2019, evidované pod č. j. KSHUL 7602/2019.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2020, č. j. 15 A 57/2019-70, je žalovaná **povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **7 967 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalované spočívající v tom, že žalovaná dostatečně nereagovala na její žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) ze dne 18. 2. 2019, č. j. KSHUL 7602/2019, ve které žalobkyně požadovala poskytnutí písemnosti, kterou žalovaná vyrozuměla advokáta JUDr. Jana Waltera (v tomto řízení právního zástupce žalobkyně) o vyřízení jeho stížnosti podané u žalované dne 8. 3. 2018 a označené jako „*Stížnost č. 2 na postup pracovníků Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje v souvislosti s vypracováním přípisu ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017*“.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 18. 2. 2019 požádala žalovanou o poskytnutí písemnosti, kterou žalovaná vyrozuměla advokáta JUDr. Jana Waltera o vyřízení jeho stížnosti podané u žalované dne 8. 3. 2018 a označené jako „*Stížnost č. 2 na postup pracovníků Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje v souvislosti s vypracováním přípisu ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017*“. Žalovaná na podanou žádost reagovala dne 11. 3. 2019 přípisem datovaným dnem 25. 2. 2019, č. j. KHSUL 8549/2019, ve kterém uvedla, že tato stížnost byla vyřízena sdělením Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 9. 2019 (pozn. soudu – myšleno zřejmě ze dne 5. 9. 2018), které bylo k přípisu přiloženo. Obdržené sdělení neodpovídalo žádosti, žalobkyně proto dne 11. 3. 2019 podala na postup žalované stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Ministerstvo zdravotnictví svým rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, č. j. MZDR 11722/2019-2/PRO, postup žalované potvrdilo a v odůvodnění uvedlo, že povinný subjekt žalobkyni informace poskytl sdělením ze dne 25. 2. 2019 a současně, že vyrozumění žalobkyni zasláno být nemohlo.
3. Žalobkyně má za to, že od žalované obdržela jinou informaci, než o kterou žádala. Namísto vyrozumění učiněného žalovanou, jehož předmětem bylo vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 4 (pozn. soudu – myšleno zřejmě odstavec 5 téhož ustanovení) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) podané dne 8. 3. 2019 (pozn. soudu – myšleno zřejmě dne 8. 3. 2018) totiž obdržela vyrozumění učiněné Ministerstvem zdravotnictví, jehož předmětem bylo přešetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 7 správního řádu podané dne 11. 7. 2018. Žalobkyně uzavřela, že bezvýsledně vyčerpala dostupné prostředky ochrany, přesto se požadované informace nedočkala.

Vyjádření žalované

4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyni poskytla všechny požadované informace, a nelze jí proto vytýkat nečinnost. Poskytnutí informace bylo potvrzeno pravomocným rozhodnutím nadřízeného orgánu ze dne 18. 3. 2019, č. j. MZDR 11722/2019-2/PRO. Požadovanou informaci navíc žalobkyni poskytla v souvislosti s vyřizováním žádosti o informace ze dne 1. 2. 2019.

Replika žalobkyně

5. Žalobkyně v replice nesouhlasila s tím, že by jí byla informace poskytnuta v souvislosti s vyřizováním jiné žádosti o informace ze dne 1. 2. 2019. Žalobkyně je toho názoru, že pokud žalovaná požadované informace má, musí je žalobkyni poskytnout, nebo její žádost odmítnout. Pokud tyto informace nemá, nemůže místo nich poskytovat žalobkyni Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

informace jiné, ale musí vyžádané informace buďto vytvořit a poskytnout, má-li povinnost takovou informaci disponovat, nebo žádost odmítnout z důvodu, že informací nedisponuje, a musela by ji vytvořit jako informaci novou. V případě rozhodnutí o odmítnutí žádosti z důvodu, že informací nedisponuje, se žalovaná musí zabývat i otázkou, zda ze zákona nevyplývá povinnost informací disponovat, například zda není náhodou orgánem příslušným k vyřízení stížnosti ze dne 8. 3. 2018 a k vyrozumění stěžovatele, a tudíž by informaci někde mít měla.

Další vyjádření žalované a žalobkyně

6. Ve svém dalším vyjádření se žalovaná a žalobkyně pustily do polemiky o tom, zda JUDr. Walter svou činností zneužívá právo na informace. V podání ze dne 30. 6. 2022 žalobkyně popsala širší kontext skutkových okolností spojených s provozem pilařského závodu „Pila Kovářská“ spolu s důvody, pro které se svým synem uplatňuje práva na informace. K prokázání svých tvrzení navrhla celkem 27 důkazních prostředků označených jako P08-P34.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 3. 6. 2020 právní zástupce žalobkyně trval na tom, že žaloba byla podána důvodně, přičemž kategoricky popřel, že by žádost o informace či předmětná žaloba byly účelové či šikanózní povahy.
8. Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a své vyjádření k replice žalobkyně s tím, že navrhovala zamítnutí žaloby, neboť žalovaná byla v řízení činná, což potvrdil i její nadřízený orgán.
9. K jednání soudu konanému dne 26. 9. 2022 se žalobkyně ani její zástupce přes řádné doručení předvolání doručené zástupci žalobkyně bez omluvy nedostavili. Jednáno proto bylo v jejich nepřítomnosti.
10. Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání nadále navrhovala zamítnutí žaloby, neboť žalobkyni byla informace poskytnuta.

Posouzení věci soudem

11. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
12. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a ústních jednání ve věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Soud ze správního spisu předloženého žalovanou zjistil, že JUDr. Jan Walter žalované dne 8. 3. 2018 doručil podání označené jako „*Stížnost č. 2 na postup pracovníků Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje v souvislosti s vypracováním přípisu ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017*“, kterému bylo přiděleno č. j. KSHUL 11721/2018. V této stížnosti si JUDr. Walter stěžoval na nepravdivost a nepodloženost přípisu žalované ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017, na jehož sepsání se podle informací jeho klientky Mgr. S. W. podíleli pracovníci žalované T. H., DiS., MUDr. A. V., Ing. L. A., Ph.D., JUDr. I. W., MUDr. J. T., Ph.D., a MUDr. L. Š. Nepravdivost poznatků uvedených v přípisu byla podle JUDr. Waltera mj. zapříčiněna tím, žádný ze jmenovaných pracovníků nemá odborné znalosti a zkušenosti v oboru základního zpracování dřeva. Na jejich jednání tak tímto podal stížnost. JUDr. Walter v úvodu stížnosti uvedl informace, které měl obdržet od své klientky, která je v nyní řešené věci žalobkyní, ze závěrečné pasáže stížnosti a podpůrně i absence plné moci je však zřejmé, že stížnost podal svým jménem, což ostatně potvrzuje i žalobkyně hned v úvodu žaloby. Z listiny žalované ze dne 26. 3. 2018, č. j. KSHUL 13243/2018, S-KHSUL 11721/2018, určené Ministerstvu zdravotnictví, soud zjistil, že žalovaná stížnost JUDr. Waltera ze dne 8. 3. 2018 postoupila k vyřízení ministerstvu jakožto nadřízenému orgánu z důvodu, že stížnost mířila na postup státních zaměstnanců včetně vedoucí žalované.
15. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně zastoupená stejně jako v řízení před soudem JUDr. Janem Walterem dne 18. 2. 2019 podala žádost o informace, kterou se dožadovala poskytnutí písemnosti, kterou žalovaná vyrozuměla advokáta JUDr. Jana Waltera o vyřízení jeho stížnosti podané u žalované dne 8. 3. 2018 a označené jako „*Stížnost č. 2 na postup pracovníků Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje v souvislosti s vypracováním přípisu ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017*“. Žádost byla žalované doručena téhož dne a bylo jí přiděleno č. j. KSHUL 7602/2019. Žalovaná na ni žalobkyni odpověděla přípisem ze dne 25. 2. 2019, č. j. KHSUL 8549/2019, ve kterém uvedla, že předmětná stížnost JUDr. Waltera jí byla doručena dne 8. 3. 2018. Tuto stížnost přípisem ze dne 26. 3. 2018 postoupila Ministerstvu zdravotnictví jakožto nadřízenému orgánu. Stížnost byla podle žalované vyřízena sdělením Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 9. 2018, č. j. 37629/2018-30-0-3.9.18, které žalobkyni zaslala.
16. Soud zjistil, že v tomto sdělení se ministerstvo vyjádřilo ke stížnosti ze dne 8. 3. 2018 a dalším podáním JUDr. Waltera, která na tuto stížnost navazovaly. Je z něj zřejmé posouzení stížnosti ze dne 8. 3. 2018, jejíž předmět je zde zrekapitulován, jako nedůvodné. Ministerstvo zdravotnictví ve sdělení uvedlo, že stížnost podle § 175 správního řádu není prostředkem, jímž lze napadnout rozhodnutí žalované nebo podklad, z něhož Ministerstvo zdravotnictví jako nadřízený správní orgán vyšlo při postupu podle § 94 a násl. správního řádu, kterým odmítlo podnět ke zrušení závazného stanoviska žalované.

17. Tímto postupem žalovaná považovala žádost žalobkyně o poskytnutí informace ze dne 18. 2. 2019 za vyřízenou. Ne tak žalobkyně, která proti postupu žalované podala dne 11. 3. 2019 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Namítala přitom, že obdržené sdělení ministerstva neodpovídá žádosti o informace, neboť žádala o poskytnutí písemnosti, kterou stěžovatele JUDr. Waltera o vyřízení jeho stížnosti vyrozuměla žalovaná, nikoli jiný správní orgán. O stížnosti žalobkyně bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 18. 3. 2019, č. j. MZDR 11722/2019-2/PRO, tak, že se postup žalované při vyřizování žádosti o informace ze dne 18. 2. 2019 potvrzuje. Ministerstvo došlo k závěru, že žalovaná žalobkyni poskytla veškeré požadované informace, které měla k dispozici. Stížnost byla vyřízena sdělením ministerstva, které žalobkyni poskytnuto bylo. K námitce týkající se neposkytnutí vyrozumění stěžovatele JUDr. Jana Waltera o vyřízení jeho stížnosti žalovanou ministerstvo uvedlo, že toto vyrozumění žalobkyni zasláno být nemohlo, neboť žalovaná stížnost nevyřizovala. Z úřední činnosti je navíc ministerstvu známo, že požadovaná informace byla žalobkyni poskytnuta už v souvislosti s vyřizováním žádosti o informace ze dne 1. 2. 2019. Žalobkyně tedy namítá neposkytnutí informace, která jí byla poskytnuta opakovaně.
18. Z uvedeného plyne, že žalobkyně vyčerpala prostředek proti nečinnosti žalované, jímž byla stížnost ze dne 11. 3. 2019, avšak její užití nevedlo dle žalobkyně k vyřízení žádosti, neboť postup žalované byl nadřízeným orgánem potvrzen. V takovém případě má žalobkyně možnost obrátit se na soud se žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu (žalované), aby mu bylo uloženo o žádosti rozhodnout, což žalobkyně učinila. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.
19. Na tomto místě soud považuje za vhodné zrekapitulovat dosavadní průběh soudního řízení. Ve věci byl soudem vydán rozsudek ze dne 10. 6. 2020, č. j. 15 A 57/2019-70, kterým byla žaloba zamítnuta. V tomto rozsudku soud vycházel z toho, že žalovaná žalobkyni sdělila, že stížnost JUDr. Waltera ze dne 8. 3. 2018 nevyřizovala, a zároveň mu poskytla listinu určenou stěžovateli JUDr. Walterovi, ze které je posouzení jeho stížnosti ze dne 8. 3. 2018 zřejmé. Soud měl za to, že žalovaná k podání informací přistoupila způsobem, kdy žalobkyni poskytla informace týkající se dotazované stížnosti včetně jejího posouzení a dalšího osudu a že účel InfZ tak byl naplněn.
20. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem ze dne 30. 6. 2022, č. j. 5 As 201/2020-32, předmětný rozsudek soudu zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval přitom, že pokud se žádost týká neexistující informace, je nutné ji odmítnout. Nevydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace za situace, kdy dle povinného subjektu požadované informace neexistují, nepředstavuje pouhé formální pochybení, neboť ve svém důsledku brání meritornímu soudnímu přezkumu postupu povinného subjektu. V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. je zdejší soud tímto právním názorem vázán.
21. Předmětem přezkumu tedy je otázka, zda žalovaná má povinnost vyřídit žádost žalobkyně o informace ze dne 18. 2. 2019, neboť dle žalobkyně žalovaná dosud o žádosti nerozhodla, tj. informaci neposkytla ani nevydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V nyní projednávané věci je tak stěžejní otázkou, zda žalovaná žádost o informace vyřídila sdělením ze dne 25. 2. 2019, tedy řádným poskytnutím informace, či zda je nadále s jejím vyřízením nečinná.
22. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí

části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

23. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhově, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
24. Podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.
25. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016-40, a ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016-390).
26. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce]...“
27. Soud konstatuje, že povinným subjektem jednat ve věci předmětné žádosti o informace byla žalovaná (§ 2 odst. 1 InfZ), ostatně nedostatek své působnosti k vyřízení žádosti o informace žalovaná ani nenamítala. Žádost o informace splňovala všechny náležitosti dle § 14 odst. 2 až 3 InfZ, když ze žádosti plyne, kterému povinnému subjektu je žádost určena (tj. žalované), žadatelka (tj. žalobkyně) je v žádosti řádně označena, v žádosti je i uvedeno, že se žadatelka domáhá poskytnutí informace dle InfZ a žádost byla řádně podána v elektronické podobě. Žalovaná byla povinna žádost o informaci vyřídit ve lhůtě 15 dnů od podání žádosti, tj. do 5. 3. 2019. To žalovaná učinila, neboť toho dne žalobkyni zaslala přípis datovaný dnem 25. 2. 2019, čímž považovala žádost o poskytnutí informace za vyřízenou.
28. Soud dospěl k závěru, že žalovaná sice odpověděla na žádost žalobkyně o informace ze dne 18. 2. 2019 před podáním žaloby, je však zřejmé, že jí poskytla jinou informaci než tu, kterou přesně žalobkyně ve své žádosti o informace požadovala. Z řízení vyplynulo, že žalovaná stížnost JUDr. Waltera ze dne 8. 3. 2018 věcně nevyřizovala. Zjištěno proto přirozeně nebylo ani to, že by stěžovatele JUDr. Waltera vyrozuměla o vyřízení této jeho stížnosti označené jako „Stížnost č. 2 na postup pracovníků Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje v souvislosti s vypracováním přípisu ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017“. Požadovaná informace tedy neexistuje. Platí přitom, že pokud se žádost týká neexistující informace, je nutné ji odmítnout. Jelikož žalovaná podané žádosti nevyhověla (vyhovět nemohla) a ani o ní nerozhodla jiným zákonem předvídaným způsobem, nelze než konstatovat, že žalovaná byla a nadále je s vyřízením podané žádosti o informace nečinná.

29. Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako důvodnou a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalované v předmětném řízení vydat ve věci meritorní rozhodnutí, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, která je stanovena jako základní lhůta k poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ. Vydáním rozhodnutí lze v této věci rozumět i poskytnutí informací.
30. Žalobkyní navrhované důkazy všemi listinami, které žalobkyně podala Ministerstvu zdravotnictví v souvislosti s její stížností ze dne 8. 3. 2018 a kterými chtěla prokazovat vazby mezi těmito listinami a dopisem Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 9. 2018, soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro jejich nadbytečnost. Kromě dostatečně zjištěného skutkového stavu plynoucího z listin založených ve správním spisu soud vyšel z toho, že v této věci rozhodnou stížnost ze dne 8. 3. 2018 podal přímo advokát JUDr. Jan Walter, nikoli žalobkyně (viz bod 14 odůvodnění tohoto rozhodnutí).
31. Stejně tak pro nadbytečnost soud neprovedl ani dokazování důkazními prostředky označenými jako P08-P32 a P34 a navrženými žalobkyní v jejím podání ze dne 30. 6. 2022, neboť i ty měly sloužit k prokázání skutečností, které pro posouzení věci (otázky nečinnosti žalované jakožto povinného subjektu při vyřizování žádosti dle InfZ) nejsou rozhodné. Stížností JUDr. Jana Waltera ze dne 8. 3. 2018 (důkazní prostředek označený žalobkyní jako P33) soud neprovedl dokazování proto, že šlo o listinu, která je součástí správního spisu.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 110 odst. 3 a § 60 odst. 7 s. ř. s., podle kterých platí, že v případě rozhodování krajského soudu po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem krajský soud rozhoduje i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši 7 967 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků ve výši 2 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost, cestovného právního zástupce žalobkyně k jednání soudu konanému dne 3. 6. 2020 z Žatce do Ústí nad Labem a zpět (celkem 140 km, průměrná spotřeba 7,4 l na 100 km, palivo nafta) ve výši 917 Kč a z částky 50 Kč za parkovné.
33. Soud tedy žalobkyni, který měla ve věci plný úspěch, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představovaly požadovaná odměna, hotové výdaje advokáta a náhrada za promeškaný čas. Přihlédl přitom k důvodům zvláštního zřetele hodným, které spatřoval v kontextu celé rozhodované věci, ve které se žalobkyně Mgr. S. W. zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem domáhala poskytnutí informace ohledně vyřízení stížnosti, kterou podal JUDr. Jan Walter. Žalobkyně se tak domáhala informace, která (resp. jejíž neexistence) jí s největší pravděpodobností byla známa. Z logiky věci největší zájem na vyřízení své stížnosti však měl JUDr. Jan Walter, který měl možnost se ho domoci jiným způsobem, který žádostí podle InfZ nelze obcházet. Požadování informací, kterých se lze domoci jiným způsobem, prostřednictvím žádosti o informace dle InfZ, je podle soudu v rozporu s účelem právní úpravy svobodného přístupu k informacím a nejen zdejšímu soudu, ale i Nejvyššímu správnímu soudu se jeví být nelogické a samoučelné (viz bod 25 odůvodnění jeho rozsudku o kasační stížnosti v této věci).
34. Nelze dále odhlížet ani od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská“, tedy od dalších kauz, o nichž je soudu z úřední činnosti známo, že v nich žalobkyně a její právní

zástupce aktivně vystupují (v současnosti soud eviduje přes 60 žalob žalobkyně). Právní zástupce zastupuje žalobkyni, případně Ing. T. W. v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo i z jejich podání např. ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 46/2019.

35. [redacted] Soudu je též známo, že žalobkyně zastoupená stejným právním zástupcem jako v nynější věci vedla či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadovala pokaždé poskytnutí informace dle InfZ. Jedním z těchto tímto způsobem zatížených správních orgánů je právě žalovaná, u níž bylo podle jejího vyjádření k 3. 6. 2020 evidováno 176 podání od žalobkyně, Ing. T. W. a JUDr. Jana Waltera. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 15 A 130/2019-74, vyplývá, že uvedená trojice podala k Ministerstvu pro místní rozvoj od roku 2015 celkem 1042 podání.
36. [redacted] Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobkyně, případně Ing. T. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíců ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle InfZ, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobkyně, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že *„skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.“*
37. [redacted] Pokud jde o Ing. T. W., rovněž pravidelně zastupovaného právním zástupcem žalobkyně, soudu je známo, že vedl či stále vede taktéž celou řadu obdobných soudních sporů před správními soudy jako žalobkyně. Jedná se například o žaloby projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A 102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 140/2019, 15 A 144/2019, 15 A 145/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 163/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021.
38. [redacted] Žaloby, jimiž Ing. T. W. napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle InfZ, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019, 14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.
39. [redacted] Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům, a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahlcují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k prodlení či formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“, a nikoli pro

získání informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12).

40. Podanou žalobou nebyl sledován cíl, k němuž je soudní řízení určeno (vydání požadovaného rozhodnutí), ale naopak jeho cílem bylo primárně generovat náklady soudního řízení na úkor žalované. Žalobkyni proto soud přiznal pouze právo na náhradu odpovídající výši zaplacených soudních poplatků, cestovného a parkovného.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. září 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu